

Караконджулчо шивач

<http://biblioteka.biberonbg.com/klasika/index.php?section=3&page=61>

***

Бели, пухкави пчели
падат, но не ги боли.
В тази зимна вечер тиха
цялата гора покриха.
Що е то?

Дните се търкаляха като джамини и ставаха все по-големи. Бенемот и Караконджулчо се чувстваха като у дома, а когато Бабата извади от една чанта две гранчета прежда, едно бяло и едно червено, решиха, че зимата е на път да си отиде. Това ги зарадва, защото щяха да излизат често на разходка, елфите щяха да започнат и те подготовка за новия цветен сезон, а Литографка нещо говореше за яйца. Караконджулчо като едно истинско домашно таласъмче събираше от сушилнята мъхчета и ги складираше в една стара кутия за обувки, защото Литографка имаше доста приятелки, а местните еколози бяха изпосякли местните тополи, да не били предизвиквали алергии с пухчетата си. Това, че бедните птици нямат с какво да си постелят гнездата, изобщо не им влизаше в еколожките кажи-сечи планове.

Небесната канцелария също си имаше планове. Свети Илия Гръмвержец беше направил годишния баланс и не му съвпаднаше дебитът с кредита. Излизаха му излишни на склад няколко тона облаци, а Голям Сечко не беше получил достатъчно снежна маса. Тези ангелчета май насериозно взимат това глобално затопляне, почеса брадата си светията, ами нали няма да се роди жито, ако няма сняг! Това иригацията за нищо я нямат онези малките, дай им ширти-фирти само! Някой трябваше да ги научи на труд. Какво по-добро начало от организирането на една снежна кампания – хем щяха да имат достатъчно време да се подготвят с лопатите за копането на цветята по резерватите, то не че бяха остали много. Свети Илия грижливо преписа на едно парченце облак колко сняг трябваше да бъде раздаден и тресна една мълния по звънеца за сбор на ангелските чинове. Какво от това, че беше петък сабахлен!

Рано призори Караконджулчо излезе на прозореца да изпрати Дактилчо, който се беше заседял, защото му се беше усладила приказката, а и наденичката със сушени домати. Преди да отлети, той настъпа нещо и охна. Таласъмчето се наведе и видя една мъничка лопатка за сняг. Караконджулчо първо помисли, че я е оставило Детенце, но то не можеше да стигне до този прозорец. Пък и лопатката беше някак особена. Тя тайнствено проблясваше и тогава буквите на надписа и ставаха по-ясни.

„Инвентарен номер 289646767, склад на Малките Ангелчета от Сонм Шейсет и Седми” прочете той.

- Хм, защо ли му е на ангелче лопата за сняг сега? – зачуди се Дактилчо.
- Защо, защо? Аз утре с какво ще копая пъртина? – намуси се притежателят на лопатата, който внимателно планираше от водосточната тръба. – Все пак, благодаря ви, че я намерихте, архангелчето щеше да ми трие сол на нимба, а можеше да ме кара и някоя дъга да лъскам, ако я загубя.
- Сняг? Не се ли свърши вече? – плахо попита таласъмчето.

- Нищо подобно! За утре имаме запланиран валеж докато се свършат облаците! Хич да не е, ама поне една-две педи ще има! – гордо заяви новоявеният метеоролог.
- Ама това го нямаше в прогнозата, дето я даваха по Метео Ченъл! – скръзна с кожестите си крилца Дактилчо.
- Това професионалисти ли са? Все „очакват се”, „предполага се”, нищо определено. Зарежи, кой въобще вярва на метеорологични прогнози! - Ангелчето нарами лопатата и тръгна нанякъде. Дактилчо и Караконджулчо се спогледаха.
- Мислиш ли, че тия, дето ги говори, имат смисъл?
- Не знам. Но няма да рискуваме. Вдигам ятото и отиваме на юг веднага. Ако всичко е наред, ще се видим след като снегът се стопи. Лоша работа, местене точно преди гнездене, но сигурното си е сигурно. Да отлitam, че сме много и може да причиним суматоха в трафика, а така ще минем за обикновени прилепи. – Дактилчо разпери кожестите си крила и полетя.

Пред камината беше топло, Бенемот беше гушкав и пухкав, а докато Детенце станеше, имаше още време за една дрямка. Караконджулчо се зави с една кукленска завивчица и се опита да не чува лекото котешко хъркане.

Когато се събуди, Бабата четеше на Детенце една прекрасна стара книжка. В нея се разказваше за далечни земи, и за приказни същества, които всичките можеха да говорят, а някои и бяха толкова добри, че бяха отгледали едно човешко Детенце.

„— Добре! Виждала съм човеците да мушват сух клон в това нещо и след малко на края му цъфва Червеното цвете. Не те ли е страх?

— Не. Защо да ме е страх? Спомням си — сега то ми се струва като сън — как, преди да стана вълк, лежах край Червеното цвете и ми беше топло и приятно!...” – четеше Бабата. Тя спря, погледна Детенцето и попита, - Ти запомни ли на кое викат в джунглата Червеното Цвете?

- На огъня! – засмя се Детенцето. – И аз обичам да лежа до огъня, ето, като Караконджулчо.
- Но човек трябва да е много внимателен с червените цветя, това също си го запомнило, нали! – Бабата погледна към камината.

Караконджулчо скочи като опарен. Червеното Цвете! Елфите не знаеха за снега! Те вече бяха започнали да разбутват растенията след зимния сън. Какво ставаше с един елф, ако неговото цвете замръзнеше? Караконджулчо нямаше голям опит с елфите, те бяха от други приказки, но подозираше, че две педи сняг си бяха направо страшни за някой, който живее в лале.

- Ще ходим ли днес на разходка преди да завали? – попита той с надежда.
- Ами да ходим, но защо мислиш, че ще вали? Има някакви малки облачета, но вече е почти Баба Марта?
- Едно ангелче ми каза, че ще има сняг... – в гласчето на Караконджулчо се промъкна неувереност. Навън грееше слънце и позлатяваше краищата на едни пухкави бели кълбенца високо над хоризонта. Може пък ангелчето да се беше объркало – за него няколко снежинки представляваха многото сняг, цели две ангелски педи. Обаче Дактилчо го беше взел насериозно, а той сигурно познаваше местните ангелчета.
- Добре тогава, слагайте шапките и да излизаме!

Лалетата ги нямаше! Караконджулчо не вярваше на очите си, даже отиде да провери дали са дошли в правилната градинка, защото градинките си приличаха като две капки вода наоколо. На местата на луковиците имаше дупки, наоколо беше изровено и имаше разпръснати сухи люспи. Караконджуловото сърчице се свиваше от лоши предчувствия.

- Бенемот, те не могат да летят в това време! Къде може да са? – проплака таласъмчето.
- Не зная, но дай да търсим наоколо, докато Детенцето се люлее, че нещо този вятър и на мен не ми харесва, - котаракът поглеждаше с недобро око към облаците. Те вече не бяха пухкави памучни кълбета, а сиви вълма непрена вълна. Двамата приятели занадничаха под пейките, покрай кошчетата за боклук, край паметната плоча на някакъв незнаен борец с незнайно какво в някаква страна, която май вече не съществуваше или поне не се казваше така.

На едно ниско клонче на неподкастрен храст Караконджулчо видя миниатюрно червено парцалче. Под него вятърът подмяташе една обувчица от бледа роза. Таласъмчето я взе в малките си сухи ръчички и ревна с глас. Уплашеният Бенемот дотича от другата страна на градинката за отрицателно време.

- Изяли са я! Някой е изял Червеното Лаленце! Това е нейната обувка и нейната рокля, така де, парче от нейната рокля! Сигурно и другите са изядени! – плачеше малкото кълбенце косми.
- Чакай малко, на кой ще му хрумне да яде елфи, та те са приказни същества, не могат да се ядат!
- И аз съм приказно същество, ама мината година какви сражения бяха с онези молци, не съм спал ноци наред, иначе да ме бяха оглозгали до кокал! – продължаваше да подсмърча Караконджулчо. – Хем имах нафталинови топчета под възглавницата!
- Тук верно няма къде да се скрие едно елфче! – огледа се Бенемот. – Не сме проверили само в съндъка със солта и пясъка, но той не ми изглежда да е отварян от много време. Дай да погледнем бързо, защото на Детенце носът му се е зачервил от студ и всеки момент Баба ще ни даде знак за тръгване!

Двамата приятели се прокраднаха към последната надежда. Капакът изглеждаше плътно затворен, но от едната страна имаше дупка, през която една мишка-полевка можеше да се промъкне. Или едно елфче. Бенемот подраска с нокти. Отвътре се чу тих писък.

- Лаленце, това сме ние! – зададено рече Караконджулчо. Чу се скърцане като че ли камъче се отмести и една руса главица се подаде с недоверие през дупката.
- Наоколо има ли катерици? – Червеното Лаленце се огледа подозрително, преди още малко от нея да мине през тесния отвор. Караконджулчо се втурна и я изтегли, после я запрегръща така, че малките и кокалчета заскърцаха.
- Толкова ме беше страх, че са те изяли, като намерих обувката ти! Къде са останалите? Какво се е случило? Защо ти трябват катерици?
- Ако я пуснеш да си поеме дъх, може и да ти каже, а така е синя-посиняла! – Бенемот потупа приятеля си по гръбчето. Караконджулчо отпусна желязната си хватка. Лаленцето се закашля.
- Не ми трябват катерици! Една от тях изяде онзи ден лалетата, точно след като вие си тръгнахте. До последното ги изкопа, някои луковици ги изяде, гадината ѝ с гадина! А тези, които не ги изяде, ги надъвка и ги разпиля. Ние се опитахме да я прогоним, но един елф ако няма цвете, той е много слаб, и с всяко изядено лале ние ставахме по-слаби, тя най-накрая ни погна, добре че се сетихме за съндъка. Може и да успеем да оцелеем докато градската управа засади нови цветя,

но в съндъка е студено, а и сигурно скоро ще го махнат, това вчера си говореха двамата градинари, за какво да стои тук, ако няма сняг. То добре че няма сняг, защото иначе ние сме си замръзнали и така...

- Довечера ще вали! Ние затова дойдохме, да ви кажем!
- Много мило! Поне ще можем да си вземем сбогом с вас!

- Какво е това за вземането на сбогом? – Бабата стоеше до Бенемот. В записията митическите същества не бяха чули как тя се беше приближила.

- Катерицата е изяла лалетата на елфите! Сега те ще умрат като започне да вали сняг.
- Защо трябва да умират?
- Защото в съндъка с пясъка и солта е пясъчно и солено, исках да кажа студено...

- Вие много ли сте? – Бабата се обърна към Червеното Лаленце. - Да реша как да ви нося щото!

- Две дузини, но колкото вземете, толкова, ние ще сме благодарни за всеки един, разбира се!
- Бенемот, преди малко хвърлих в коша една кутия от сладолед, ако правилно смятам, вътре ще се поберат всичките, макар че после ще падне голямо миене.

Случайният минувач беше доста озадачен. Добре облечената възрастна жена с радостно изражение измъкна от кошчето за боклук една сладоледена кутия, огледа я придирчиво, после я занесе до съндъка със сол и отвори капака. Дамата беше с гръб към него, но какво ли можеше да търси там освен сол и пясък. Когато тя се обърна и тръгна към добре облеченото детенце на катерушката, тя крепеше кутията като нещо много ценно. В краката и се мотаеше някаква доста загладена котка, която погледна минувача странно. Той се почувства неудобно от подозренията си, в крайна сметка никой не крадеше общински пясък на дребно в стари сладоледени кутии, и то в края на зимата, когато вече и снегът е отминал, нали така. Котката продължаваше да гледа втренчено. Минувачът стисна по-здраво тенисната си ракета и продължи към другия край на градинката. Струваше му се, че погледът на котката го следва дори след завоя. Винаги го бяха нервирали възрастните жени, особено тези, които си падаха по котки. Неговата партньорка имаше седемнайсет.

Елфите бяха грижливо изкъпани в една купа, завити в малки хавлиени кърпи за лице и поставени на кухненската маса да съхнат. Караконджулчо погледна двете дузини миниатюрни парцаливи костюмчета, няколкото обувчици, сред които чифтовете бяха само три, изпочупените крилца и въздъхна. Майката и Таткото на Детенце едва се бяха прибрали във виелицата, която беше започнала неочаквано. Не можеше и да се мисли да се излиза до магазина за платове, а вероятно нямаше да е възможно и през уикенда, защото снегът се трупаше с всяка изминала минута. Вратата се отвори и в кухнята влезе Майката, дърпана за ръкава от ентузиазираното Детенце. В хавлиения си халат за баня тя с мократа си коса приличаше на елфите, само беше по-голяма.

- Ето, нали ти казваше онзи ден, че като си била малка, си обичала да шиеш дрешки на куклите си! Значи можеш! А на тях им трябва нещо мекичко, лекичко и прекрасничко, защото като купим лалета други ден, те да им отиват! Онзи твой шал точно ще стигне за всички!

Нищо не задължава така една майка, както абсолютната вяра в нея. Тя беше напълно наясно по въпроса кой шал Детенцето ѝ имаше предвид – огромният квадрат китайска коприна можеше да бъде прекаран през венчалната ѝ халка, а майсторът се беше престарал в това да изобрази

всички известни нему цветя върху въздушната тъкан. При това в точните цветове, в които природата ги беше създала. Шалът струваше едно малко състояние. Надеждата в двайсет и шест очаквателни погледа струваше многократно повече. Младата жена донесе шала и се усмихна.

- Ще ми трябват помощници!
- Аз нали съм домашно таласъмче, мога да преда, да тъка и да шия! Отивам да донеса иглите и ножицата! – Караконджулчо се изтъркули по масата, покачи се върху ухото на Детенце и каза:
- Ти трябва да ми помогнеш да донесем кутията за шев!
- Само ако слезеш от ухото ми, щото ме е гъдел! - засмя се Детенцето.
- А ние с вас ще можем тъкмо да уточним кой какво цвете ще си избере, - обърна се Майката към елфите. – Мисля, че поне по два костюма точно ще станат, с пантофките и шапчиците.